

दानिएलको पुस्तक - एक सय अन्ठान्नब्बेवौ नम्बर

दैवीय समागमहरू र भविष्यवाणीगत संयोजनहरू: दानिएल ११:४० को अन्त्यकालीन रूपरेखामा १,४४,००० को भूमिका

Jeff Pippenger

2024-05-01

हामी पोपसत्ताको रेखा, धर्मत्यागी रिपब्लिकनवादको रेखा, धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादको रेखा, र एक सय चवालीस हजारको रेखालाई दानियल अध्याय एघारको पद चालीसको गुप्त इतिहासमा स्थापित गर्दछौं। हामी अहिले यस तथ्यलाई सम्बोधन गर्दछौं कि ख्रीष्टले आफ्ना जनहरूलाई दुई पटक जम्मा गर्नुहुन्छ, र आफ्ना जनहरूलाई दोस्रो पटक जम्मा गर्ने सबै दृष्टान्तहरूले एक सय चवालीस हजारको अन्तिम मोहरबन्दीको प्रक्रियालाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

जब दैवीय प्रतीक कुनै सुधार-रेखामा अवतरित हुन्छ, तब प्रभुले एक चुनेको प्रजा एकत्र गर्नुहुन्छ, जसलाई त्यसपछि परीक्षित गरिन्छ। परीक्षण-प्रक्रियाको निष्कर्षमा एउटा छरपस्टता हुन्छ, जसको पश्चात् उहाँले ती चुनेका प्रजालाई दोस्रोपटक फेरि एकत्र गर्नुहुन्छ, यद्यपि परीक्षण-प्रक्रियामा असफल भएका कारण धेरै जना पछि छोडिन्छन्। ख्रीष्टले आफ्नो बत्तिस्मामा आफ्ना चेलाहरूलाई एकत्र गर्न थाल्नुभयो, र क्रूसमा चेलाहरू छरपस्ट भए। आफ्नो पुनरुत्थानपछि उहाँले पेन्तेकोस्तको पूर्वसन्ध्यामा आफ्ना चेलाहरूलाई दोस्रोपटक फेरि एकत्र गर्नुभयो। यस रेखाले यो चिन्हित गर्‍यो कि पेन्तेकोस्तद्वारा प्रतिरूपित आइतबारको व्यवस्थाको ठीक अघि एक लाख चवालीस हजारमाथि दोस्रोपटकको एकत्रीकरण सम्पन्न हुन्छ। क्रूसले एउटा निराशा चिन्हित गर्दछ, जसको पछि दोस्रोपटकको एकत्रीकरण हुन्छ।

क्रूसपछिको दोस्रो भेला ख्रीष्ट आफ्नो पुनरुत्थानपछि आफ्ना पितासँगको भेटबाट ओर्लनुभएपछि आरम्भ भयो। जब दैवी प्रतीक ओर्लन्छ, परमेश्वरका जनहरूले सन्देश ग्रहण गर्नुपर्छ, र ख्रीष्ट ओर्लनुभएपछि उहाँले चेलाहरूसँग भोजन गर्नुभयो।

अनि यस्तो भयो, जब उहाँ तिनीहरूसँग भोजन गर्न बस्नुभयो, उहाँले रोटी लिनुभयो, त्यसलाई आशिष् दिनुभयो, भाँच्नुभयो, र तिनीहरूलाई दिनुभयो। तब तिनीहरूका आँखा खुलिए, र तिनीहरूले उहाँलाई चिने; अनि उहाँ तिनीहरूका दृष्टिबाट अदृश्य हुनुभयो। लूका २४:३०, ३१।

क्रूसपछिको दोस्रो जमघटमा ख्रीष्टले आफ्ना चेलाहरूमा पवित्र आत्मा “फुक्नुभयो”।

“ख्रीष्टले आफ्ना चेलाहरूमा पवित्र आत्मा फुकिदिनु र तिनीहरूलाई आफ्नो शान्ति प्रदान गर्नुको कार्य, पेन्तेकोस्तको दिन प्रदान गरिन लागिरहेको प्रशस्त वर्षाका अधिका केही थोपा जस्तै थियो।” *Spirit of Prophecy*, volume 3, 243.

१८४४ अप्रिल १९ को निराशा पछि भएको दोस्रो सभामा, ख्रीष्टले १८४३ को भूलबाट आफ्नो हात हटाउनुभयो।

“ती विश्वासयोग्य, निराश भएका जनहरू, जसले आफ्ना प्रभु किन आउनुभएन भनी बुझ्न सकेनन्, अन्धकारमा छोडिएनन्। फेरि तिनीहरूलाई भविष्यवाणीका अवधिहरू खोजी गर्न आफ्ना बाइबलहरूतर्फ डोर्‍याइयो। ती अंकहरूबाट प्रभुको हात हटाइयो, र भूलको व्याख्या गरियो। तिनीहरूले देखे कि भविष्यवाणीका अवधिहरू १८४४ सम्म पुग्दारेछन्, र भविष्यवाणीका अवधिहरू १८४३ मा समाप्त हुन्छन् भनेर देखाउन तिनीहरूले प्रस्तुत गरेको त्यही प्रमाणले तिनीहरू १८४४ मा समाप्त हुनेछन् भन्ने कुरा सिद्ध गर्‍यो।” Early Writings, 237.

निराशाको समयमा दोस्रो स्वर्गदूत आफ्नो हातमा “एउटा लेख” लिएर ओर्ले।

“पृथ्वीमा अवतरण गर्न अर्को एक शक्तिशाली स्वर्गदूतलाई नियुक्त गरियो। येशूले उनको हातमा एउटा लेख राख्नुभयो, र जब उनी पृथ्वीमा आए, उनले पुकारेर भने, ‘बाबेल पतन भएको छ, पतन भएको छ।’” Early Writings, 247.

दोस्रो स्वर्गदूतको आगमनसँगै आरम्भ भएको परीक्षाको प्रक्रिया, एक्सेटर शिविर सभामा पवित्र आत्मा खन्याउँदा र सन्देश ज्वारभाटाको छालजस्तै फैलँदा समाप्त भयो। कूसपछि त्यो परीक्षाको प्रक्रिया स्पष्ट रूपमा चित्र सक्तियो, जब पेन्टेकोस्टमा पवित्र आत्माको खन्याइसम्मको समयावधिअघि पचास दिनको एक अवधि थियो, जुन फेरि चालीस दिनको एक अवधि र त्यसपछि पेन्टेकोस्टमा समाप्त हुने दस दिनको एक अवधिबाट बनेको थियो।

“परमेश्वरका जनहरूले प्रार्थनामा निरन्तर उहाँतर्फ हात फैलाइरहनु पर्दछ। प्रारम्भिक चेलाहरूले दस दिनसम्म विन्तीमा समय बिताएपछि, सबै भिन्नताहरू हटाइसकेपछि, र गहिरो हृदय-परीक्षणमा, पापहरूको स्वीकारोक्ति तथा तिनको परित्यागमा, अनि पवित्र सहभाइचारामा एकताबद्ध भई एकत्रित भएपछि मात्र पवित्र आत्मा तिनीहरूमाथि आउनुभयो, र ख्रीष्टको प्रतिज्ञा पूरा भयो। त्यहाँ पवित्र आत्माको अचम्मलागदो उण्ड्याइ भयो। अचानक स्वर्गबाट प्रचण्ड वेगले चल्ने आँधीको जस्तो एउटा शब्द आयो, र त्यो तिनीहरू बसिरहेका सारा घरभरि भरियो। ‘र त्यही दिन करिब तीन हजार प्राण तिनीहरूमा थपिए।’ Review and Herald, March 11, 1909.”

चालीस दिनको अवधिभरि, ख्रीष्ट उपस्थित भई चेलाहरूलाई शिक्षा दिँदै हुनुहुन्थ्यो, र त्यसपछि उहाँ स्वर्गारोहण हुनुभयो। त्यसपछिका दस दिनहरू पवित्र आत्माको पेन्टेकोस्तीय उण्डेलाइभन्दा अधिको तयारीको अवधि थिए। कूसपछिका ती चालीस दिनको शिक्षाले अप्रिल 19, 1844 देखि अगस्त 12, 1844 मा एक्सेटर शिविर-सभाको आरम्भसम्मको अवधिसँग मेल खान्छ। पेन्टेकोस्तभन्दा अधिका ती दस दिनहरूले अगस्त 12 देखि 17, 1844 सम्मलाई प्रतिनिधित्व गर्थे, जब मिलेराइटहरू शमूएल स्नोद्वारा ल्याइएको मध्यरातको पुकारको सन्देशमा एकताबद्ध भए। त्यस शिविर-सभामा दुई वर्ग प्रकट भए, र सभाको समाप्तिमा केवल एक वर्गले मात्र पेन्टेकोस्तीय उण्डेलाइ प्राप्त गर्‍यो। ती चालीस दिनहरूले प्रतिनिधित्व गरेको अवधिमा एक वर्गले शिक्षा ग्रहण गर्‍यो, र अर्को वर्गले त्यो शिक्षा अस्वीकार गर्‍यो। जब मध्यरातको पुकार आयो, एक वर्गसँग तेल थियो, अर्कोसँग थिएन।

“‘दुलहा ढिला भयो, अनि तिनीहरू सबै झप्किन थाले र निदाए।’ दुलहाको ढिलाइद्वारा प्रभुको अपेक्षा गरिएको समय बित्नु, निराशा, र देखिने विलम्ब जनाइएको छ। यस अनिश्चितताको समयमा सतही र आधा-मनका मानिसहरूको चासो चाँडै डगमगाउन थाल्यो, र तिनीहरूका प्रयत्नहरू शिथिल हुन थाले; तर जसको विश्वास बाइबलको व्यक्तिगत ज्ञानमा आधारित थियो, तिनीहरूको पाउमुनि एउटा चट्टान थियो, जसलाई निराशाका छालहरूले बगाउन सकेनन्। ‘तिनीहरू सबै झप्किन थाले र निदाए;’ एउटा वर्ग उदासीनतामा र आफ्नो विश्वासको परित्यागमा, अर्को वर्ग अझ स्पष्ट ज्योति दिइनेछ भनेर धैर्यपूर्वक प्रतीक्षा गर्दै। तैपनि परीक्षाको रातमा पछिल्लो वर्गले पनि केही हदसम्म आफ्नो जोस र समर्पण गुमाएको जस्तो देखियो। आधा-मनका र सतही मानिसहरू अब आफ्ना भाइहरूको विश्वासमा अडिन सकेनन्। प्रत्येक व्यक्ति आफ्नै निम्ति उभिन वा पतन हुनुपर्‍थ्यो।” The Great Controversy, 395.

पेन्टेकोस्त अधिका दस दिनहरूमा, र एक्सेटर शिविर-सभाको अवधिमा, ख्रीष्टले आफ्ना सन्देश संसारमा लैजानु अघि आफ्ना जनहरूलाई दोस्रो पटक एकत्रित गर्नुभयो। जब तेस्रो स्वर्गदूत अक्टोबर २२, १८४४ मा अवतरित भयो, त्यो सानो बगाल फेरि निराश भयो र तितरबितर भयो, तर अक्टोबर २२, १८४४ देखि शिक्षाको एक अवधि आरम्भ भयो, जब ख्रीष्टले आफ्ना जनहरूलाई परमपवित्र स्थानभित्र अगुवाइ गर्नुभयो। सन् १८४९ मा, प्रभुले अप्रिल १९ र अक्टोबर २२, १८४४ का निराशाहरूबाट बाहिर ल्याई पहिले नै एकत्रित गरिसक्नुभएकाहरूलाई फेरि एकत्रित गर्न दोस्रो पटक आफ्नो हात फैलाउनुभयो।

1844 मा, शिक्षा त्यस सन्देशसम्बन्धी थियो जुन तेस्रो स्वर्गदूतले अवतरण गर्दा आफ्नो हातमा लिएको थियो, तर महान् निराशापछि आएको “सन्देश र अनिश्चितताको कालखण्ड” मा धेरैले आफ्नो बाटो गुमाए। 1849 सम्म

आइपुग्दा, छरिएर रहेका साना बगाललाई भेला गर्ने कार्य आरम्भ गरिएको थियो, तर त्यस इतिहासद्वारा चित्रित गरिएको कुरा १८६३ को पराजय, तथा आधुनिक इस्राएलको पहिलो कादेश थियो। एक लाख चवालीस हजारको भावी विजय र दोस्रो कादेशमा तिनीहरूको कार्य विलम्बित भयो।

जब प्रभु ११ सेप्टेम्बर, २००१ मा अवतरण हुनुभयो, उहाँले आफ्ना अन्तिम-दिनका मानिसहरूलाई भेला गर्नुभयो, तिनीहरूलाई खानको निम्ति आफ्नो आत्मिक आहार दिनुभयो, पछिल्लो वर्षालाई छर्कन थाल्नुभएको बेला ती मानिसहरूमाथि आफ्नो आत्मा फुक्नुभयो, र उहाँले एक परीक्षण-प्रक्रियाको पनि आरम्भ गर्नुभयो, जसले १८ जुलाई, २०२० सम्म पुग्यो, जब उहाँका अन्तिम-दिनका मानिसहरू निराश भए र तितरबितर भए। साढे तीन दिनसम्म तिनीहरू सडकमा मरेका थिए। साढे तीन दिन, र ख्रीष्टको समयमा रहेको चालीस-दिने अवधि—दुवैले उजाडस्थानलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। यो १९ अप्रिल, १८४४ देखि १२ अगस्त, १८४४ सम्मको अवधिद्वारा पनि प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र २२ अक्टोबर, १८४४ देखि १८४९ सम्मको अवधिद्वारा पनि।

जुलाई २०२३ देखि आइतबारको व्यवस्थासम्म, जुन पेन्टेकोस्टअघि भएका दश दिन हुन्, अगस्त १२ देखि अगस्त १७ सम्मको एक्सेटरको क्याम्प-सभासम्म, र १८४९ देखि १८६३ सम्मको अवधिसम्म—यी सबै एक-अर्कासँग मेल खान्छन्। तिनीहरूले परमेश्वरका अन्तिम-दिनका जनहरूको दोस्रो भेला हुने अवधिलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। निराशादेखि पवित्र आत्माको उण्ड्याइसम्मको अवधि दुई पृथक् अवधिहरूमा विभाजित गरिएको छ।

दानियेल अध्याय एघारको पद चालीसको गुप्त इतिहासभित्र धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादको रेखा (नामधारी मण्डली), लाओदिकेय अवस्थाको सेभेन्थ-डे एडभेन्टिज्मको रेखा (नामधारी एडभेन्टिज्म), क्याथोलिकवादको रेखा, र साँचो प्रोटेस्टेन्टवादको रेखा—यी सबै प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। ती चार रेखाहरूले अजिङ्गर (यहूदा), पशु (क्याथोलिकवाद) र झूटा अगमवक्ता (धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवाद) को त्रिविध एकताको विरुद्धको विवादमा उभिएको साँचो प्रोटेस्टेन्टवादलाई चित्रण गर्छन्।

ठ्याक्कै उही गुप्त इतिहासभित्र धर्मत्यागी रिपब्लिकनवादको रेखा पनि चित्रित गरिएको छ। त्यस रेखाभित्र डेमोक्रेट (अजिङ्गर) र रिपब्लिकन दलहरू (पशुको प्रतिमा) बीचको एउटा विवाद प्रस्तुत गरिएको छ। रिपब्लिकन दलले पशुको प्रतिमा निर्माण गर्ने कार्यमा अगुवाइ गर्नुपर्छ, र त्यसो गर्दा त्यसले पशु (पापसत्ता) का भविष्यसूचक विशेषताहरू प्रकट गर्दछ। परमेश्वरको वचनमा पापसत्तालाई, जो उत्तरको राजा पनि हो र साथै पशु पनि हो, परमेश्वरद्वारा न्यायको साधनको रूपमा प्रयोग गरिएकाले गरिएका सेवाहरूको प्रतिफलस्वरूप मिश्र (अजिङ्गर) दिइएको छ।

हे मानिसको सन्तान, बाबेलका राजा नबूकद्रेज्जरले टायरसको विरुद्ध आफ्ना सेनाद्वारा ठूलो सेवा गरायो; हरेक टाउको टक्कल पारियो, र हरेक काँध घस्रिएर छिलियो; तर टायरसको विरुद्ध उसले गरेको सेवाको निम्ति न त उसले, न त उसका सेनाले, टायरसबाट कुनै ज्याला पाए। यसकारण परमप्रभु परमेश्वर यसो भन्नुहुन्छ: हेर, म मिश्रदेश बाबेलका राजा नबूकद्रेज्जरलाई दिनेछु; र उसले त्यसको बहुल जनसमूह लैजानेछ, त्यसको लुट उठाउनेछ, र त्यसको शिकार गर्नेछ; अनि त्यो उसका सेनाको ज्याला हुनेछ। मैले उसलाई मिश्रदेश उसको परिश्रमको निम्ति दिएको छु, जसद्वारा उसले त्यसको विरुद्ध सेवा गर्‍यो, किनकि तिनीहरूले मेरो निम्ति काम गरे, परमप्रभु परमेश्वर भन्नुहुन्छ। त्यस दिन म इस्राएलको घरानाको सीड उम्रन लगाउनेछु, र म तिमीलाई तिनीहरूको बीचमा मुख खोल्ने अवसर दिनेछु; अनि तिनीहरूले जान्नेछन् कि म नै परमप्रभु हुँ। इजकिएल २९:१८-२१।

यस खण्डमा उत्तरका राजा भनिएका नबूकदनेसरलाई ज्यालास्वरूप मिश्रदेश दिइन्छ; यसरी यसले अन्तिम दिनहरूमा पोपसत्तालाई मिश्र—अर्थात् अजिङ्गर, अर्थात् ती दश राजाहरू, संयुक्त राष्ट्रसंघ—दिइन्छ भन्ने कुराको पूर्वछाया प्रस्तुत गर्दछ; ती राजाहरूले थोरै समयका निम्ति आफ्नो सातौँ राज्य त्यस पशुलाई दिन सहमत हुन्छन्।

“तैले त्यस पशुमाथि देखेका ती दसवटा सिङहरूले त्यस वेश्यालाई घृणा गर्नेछन्, र उसलाई उजाड र नाङ्गै पार्नेछन्, र उसको मासु खानेछन्, र उसलाई आगोले जलाइदिनेछन्। किनकि परमेश्वरले तिनीहरूको हृदयमा आफ्नो अभिप्राय पूरा गर्ने, एउटै मन हुने, र परमेश्वरका वचनहरू पूरा नहुन्जेल आफ्नो राज्य त्यस पशुलाई दिने कुरा राखिदिनुभएको छ।” प्रकाश १७:१६, १७।

यो भविष्यसूचक भुक्तानी दानिएल अध्याय एघार पद बयालीसमा पनि प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

उसले देशहरूमाथि पनि आफ्नो हात पसार्नेछ; र मिश्रदेश उम्कनेछैन। दानिएल ११:४२।

अन्त्यवर्षाको समयमा पोपसत्ता अजिङ्गरको शक्तिमाथि प्रबल हुन्छ, किनकि यो भुक्तानी परमेश्वरले “इसाएलको घरानाको सीङ अंकुराउन लगाउनुहुने” “दिनमा” “पूरा” गरिन्छ। इसाएलका परमेश्वरका जनलाई अंकुराउन लगाउने यही वर्षा हो, र त्यो दिन सेप्टेम्बर ११, २००१ मा प्रारम्भ भयो, जुन पूर्वीय बतासको दिन थियो।

याकूबबाट उत्पन्न हुनेहरूलाई उहाँले जरा गाड्न लगाउनुहुनेछ; इसाएल फुल्नेछ र पालुवा हाल्नेछ, र संसारको सतहलाई फलले भरिदिनेछ। के उहाँले त्यसलाई त्यसरी प्रहार गर्नुभएको छ, जसरी उहाँले त्यसलाई प्रहार गर्नेहरूलाई प्रहार गर्नुभयो? अथवा के त्यो त्यसका हातबाट मारिएका मानिसहरूको वधसरह मारिएको छ? परिमाणअनुसार, जब त्यो अंकुरित हुन्छ, तब तपाईं त्यससँग विवाद गर्नुहुनेछ; पूर्वीय बतासको दिनमा उहाँले आफ्नो प्रचण्ड वायु रोक्नुहुन्छ। यसकारण याकूबको अधर्म यसैद्वारा शुद्ध पारिनेछ; र उसको पाप हटाइनुको सम्पूर्ण फल यही हुनेछ: जब उसले वेदीका सबै ढुङ्गाहरूलाई चकखण्डजस्ता टुक्राटुक्रा पारिएका ढुङ्गासरह बनाउँछ, तब अशेरा-स्तम्भहरू र कुँदिएका मूर्तिहरू खडा रहनेछैनन्। यशैया २७:६-९।

अन्तिम वर्षा उँडेलिँदै गर्दा मिश्र पोपीय पशुलाई दिइन्छ। तेस्रो धिक्कारको इस्लामलाई प्रतिनिधित्व गर्ने पूर्वीय पवन सेप्टेम्बर ११, २००१ मा “रोकियो,” अथवा संयमित गरियो, त्यस बेला अन्तिम वर्षा छर्किन थाल्यो। त्यसपछि, इसाएलले कोपिला हाल्न थालेपछि, तिनीहरूमाथि वर्षा नापेर (छर्केर) पर्न थाल्यो। आइतबारको व्यवस्था आउँदा, जब तेस्रो धिक्कार फेरि आउँछ, अन्तिम वर्षा नापबिना उँडेलिन्छ। सेप्टेम्बर ११, २००१ र चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थाको बीचमा “याकूबको अधर्म” शुद्ध पारिन्छ, र हिब्रू शब्द “शुद्ध पारियो” को अर्थ “प्रायश्चित्त गरियो” हुन्छ। आइतबारको व्यवस्थामा पोपीय पशुलाई मिश्र (अजिङ्गर) दिइन्छ, किनकि ती दस राजाहरूले पशुको विश्वव्यापी प्रतिमा खडा गरेर पोपतन्त्रसँग व्यभिचार गर्छन्।

आइतबारको व्यवस्था अघि, एक लाख चवालीस हजारको मोहोर लगाइने समयावधिमा, धर्मत्यागी रिपब्लिकन सिङले धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्ट सिङसँग मिलेर पशुको प्रतिमा खडा गर्छ, र त्यस भविष्यसूचक रेखामा रिपब्लिकन दल डेमोक्रेटिक दलमाथि प्रबल हुन्छ, किनकि डेमोक्रेटिक दल अजिङ्गरको शक्ति हो र रिपब्लिकन दल नै त्यस्तो शक्ति हो जसले पापासत्ताको प्रतिमा खडा गर्छ।

पृथ्वीका पशुको भविष्यवाणीगत इतिहासभित्र डेमोक्रेटिक दलको अन्त्य र रिपब्लिकन दलको अन्त्य पहिचान गरिएको छ। ती दुई दलहरूले रिपब्लिकनवादको सिङ बनाउँछन्, तर तिनले पृथ्वीका पशुको सम्पूर्ण इतिहासभरि चलिरहने एउटा आन्तरिक संघर्षलाई पनि चिन्हित गर्छन्। त्यो सिङ (रिपब्लिकन) भित्र पृथ्वीका पशुका दुई सिङहरूको एउटा आन्तरिक सूक्ष्म प्रतिरूप समाविष्ट छ।

मादी र फारसीहरूको राज्यको साक्षीमा अन्त्यमा उम्रिएको सिङ नै अझ उचो भयो, र अमेरिकी इतिहासमा डेमोक्रेटिक पार्टी पहिले सुरु भयो, तर अन्त्यमा रिपब्लिकन पार्टी अझ उचो भएर उठ्छ र डेमोक्रेटहरूलाई परास्त गर्छ। पछिल्ला वर्षाको इतिहासमा, जुन सेप्टेम्बर ११, २००१ मा सुरु भयो, प्रकाशको पुस्तक अध्याय ११ को अतल कुण्डबाट विश्ववादी, अजिङ्गर-प्रेरित डेमोक्रेटहरू उठे र २०२० को चुनाव चोरी गरेर रिपब्लिकनहरूलाई मारे। ट्रम्प (र रिपब्लिकनहरू) विरुद्ध तिनीहरूको युद्ध उनले २०१५ मा आफ्नो उम्मेदवारी घोषणा गर्दा सुरु भयो, र त्यस बिन्दुदेखि अघि यो केवल झन् तीव्र हुँदै गयो।

जब डेमोक्रेटहरूले २०२० मा निर्वाचन चोरे, त्यसपछि उनीहरूले पेलोसी ट्रायलहरू स्थापना गरे; तर जब ट्रम्पले २०२२ मा आफ्नो तेस्रो अभियानको घोषणा गरे, तब डेमोक्रेटहरूमाथि भय आयो, र तिनीहरूको क्रोध झन् मात्र बढ्यो, र त्यसपछि तिनीहरू आफ्नो समय थोरै बाँकी रहेको जान्दथे, यसकारण ठूलो प्रकोपसहित ट्रम्प र उनका समर्थकहरूका विरुद्ध आए। तिनीहरूले उनको मृत्युमा उत्सव मनाए, तर जब उनी उठे, तब तिनीहरूमाथि ठूलो भय पर्यो।

अनि जब तिनीहरूले आफ्नो साक्षी पूरा गर्नेछन्, तब अथाह गर्तबाट निस्कने त्यस पशुले तिनीहरूका विरुद्ध युद्ध गर्नेछ, र तिनीहरूमाथि विजय पाउनेछ, र तिनीहरूलाई मार्नेछ। अनि तिनीहरूका लाशहरू त्यस महान् सहरको सडकमा रहनेछन्, जसलाई आत्मिक अर्थमा सदोम र मिश्र भनिन्छ, जहाँ हाम्रा प्रभु पनि क्रूसमा टाँगिनुभएको थियो। अनि मानिसहरू, कुलहरू, भाषाहरू र जातिहरूमध्येका जनहरूले तिनीहरूका लाशहरू साढे तीन दिनसम्म हेर्नेछन्, र तिनीहरूका लाशहरूलाई चिहानमा राख्न दिनेछैनन्। अनि पृथ्वीमा वास गर्नेहरूले तिनीहरूका कारण आनन्द मनाउनेछन्, र हर्ष गर्नेछन्, र एक-अर्कालाई उपहारहरू पठाउनेछन्; किनकि यी दुई अगमवक्ताहरूले पृथ्वीमा वास गर्नेहरूलाई पीडा दिएका थिए। अनि साढे तीन दिनपछि परमेश्वरबाट जीवनको आत्मा तिनीहरूभित्र प्रवेश गर्‍यो, र तिनीहरू आफ्ना खुट्टामाथि उभिए; अनि तिनीहरूलाई देखेहरूमाथि ठूलो भय पर्यो। प्रकाश ११:७-११।

डेमोक्रेटिक दलको अन्त्यलाई चिन्हित गर्ने अवधि सन् २०२१ मा बाइडेनको शपथग्रहणदेखि सन् २०२५ मा ट्रम्पको शपथग्रहणसम्मको हो। यो अवधि पेलोसी ट्रायल्सबाट प्रारम्भ भयो, जुन पूर्णतः असंवैधानिक र स्वभावतः सम्पूर्ण रूपमा राजनीतिक थिए। यो इतिहास—जसले सन् १९८९ मा अन्तको समयदेखि गनिएको छैटौँ राष्ट्रपतिदेखि सातमध्येका आठौँ राष्ट्रपतिसम्मको मृत्युको प्रतिनिधित्व गर्दछ—राजनीतिक मुद्दाहरू (पेलोसी ट्रायल्स) बाट सुरु हुन्छ, र यो डेमोक्रेटिक दलको मृत्यु तथा पेलोसी ट्रायल्सको दोस्रो शृङ्खलासँगै अन्त हुन्छ, जहाँ राजनीतिक लक्ष्यहरू उल्टाइएका छन्।

इतिहासको दृष्टान्त प्रकाशको पुस्तकको एघारौँ अध्यायमा अवस्थित छ, जसले आफ्नो पहिलो परिपूरति फ्रान्सेली क्रान्तिमा पायो। फ्रान्सेली क्रान्ति गिलोटिन-प्रकारको राजनीतिक युद्धको शास्त्रीय ऐतिहासिक उदाहरण हो, जसले एउटा शासक दलले अर्को दललाई मार्दछ, र त्यसपछि त्यही शासक शक्ति स्वयं उल्ट्याइएर सताइन्छ भन्ने कुरा पहिचान गराउँछ।

बाइडेनको शपथग्रहण र पेलोसी ट्रायल्सदेखि लिएर ट्रम्पको दोस्रो शपथग्रहण र पेलोसी ट्रायल्सको उल्टाइसम्मको अवधि डेमोक्रेटिक पार्टीको अन्त्यलाई चिन्हित गर्दछ, र यसले ट्रम्पले एलियन एण्ड सेडिशन एक्ट्सद्वारा पूर्वछायांकित कार्यकारी आदेशहरूको एक समुच्चयको कार्यान्वयन पुनः दोहोर्‍याउने समयलाई पनि चिन्हित गर्दछ। ती कार्यकारी आदेशहरूको कार्यान्वयनले दोस्रो पेलोसी ट्रायल्सको आरम्भ गर्नेछ र पशुको प्रतिमाको स्थापना गम्भीरतापूर्वक आरम्भ हुने अवधिको प्रारम्भलाई चिन्हित गर्नेछ। त्यो अवधि आइतबारको व्यवस्थाको प्रवर्तनमा अन्त्य हुन्छ; यसरी, उक्त अवधि एलियन एण्ड सेडिशन एक्ट्ससँग समानान्तर रहने कार्यकारी आदेशहरूबाट आरम्भ हुन्छ, र आइतबारको व्यवस्थामा समाप्त हुन्छ। त्यहीँ रिपब्लिकन पार्टीको अन्त्य हुन्छ।

प्रजातान्त्रिक दल र त्यसपछि गणतान्त्रिक दलको निष्कर्षलाई प्रतिनिधित्व गर्ने दुवै अवधिहरू भविष्यवाणीगत रूपमा परस्पर सम्बद्ध छन्, र १७७६ देखि १७९८ सम्मको बाइस वर्षको अवधिद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। त्यस अवधिमा तीनवटा मार्गचिन्हहरू छन्: १७७६ मा स्वतन्त्रताको घोषणा, त्यसको तेह्र वर्षपछि संविधान, र त्यसपछि १७९८ का Alien and Sedition Acts। ती तीनवटा मार्गचिन्हहरूले प्रजातान्त्रिक र गणतान्त्रिक दलहरूको रेखामा परिपूरति पाउँछन्, यद्यपि दोस्रो र तेस्रो मार्गचिन्हको प्रयोग प्रत्येक रेखामा भिन्न बिन्दुमा हुन्छ।

हामी अर्को लेखमा यी मार्गचिन्हहरू र तिनका पूर्तिहरूको व्याख्या गर्नेछौँ।

“केवल दुई पक्षहरू छन्; शैतान आफ्नो टेढो, छलपूर्ण शक्तिसँग काम गर्दछ, र प्रबल भ्रान्तिहरूद्वारा उसले ती सबैलाई फसाउँछ जो सत्यमा स्थिर रहँदैनन्, जसले सत्यतर्फबाट आफ्ना कान फर्काएका छन्, र दन्त्यकथातर्फ मोडिएका छन्। शैतान स्वयं सत्यमा स्थिर रहेन; ऊ अधर्मको रहस्य हो। आफ्नो सूक्ष्म कुटिलताद्वारा उसले आफ्ना आत्मा-विनाशकारी भ्रमहरूलाई सत्यजस्तो देखिने रूप दिन्छ। यहीमा तिनको छल गर्ने शक्ति निहित छ। तिनीहरू सत्यको नक्कल भएकैले आत्मावाद, थियोसोफी, र यस्तै प्रकारका छलहरूले मानिसहरूको मनमाथि यस्तो शक्ति प्राप्त गर्दछन्। यहीमा शैतानको प्रवीण कार्य-चातुर्य प्रकट हुन्छ। उसले आफूलाई मानिसको मुक्तिदाता, मानव जातिको हितकारी ठहर्याउँछ, र यसरी उसले आफ्ना सिकारहरूलाई विनाशतर्फ अझ सजिलै

लोभ्याउँछ।”

“हामीलाई परमेश्वरको वचनमा यस्तो चेतावनी दिइएको छ कि निद्राहीन सतर्कता नै सुरक्षाको मूल्य हो। सत्य र धार्मिकताको सोझो मार्गमा मात्र हामी प्रलोभकको शक्तिबाट उम्कन सक्छौं। तर संसार फन्दामा परेको छ। आफ्ना उद्देश्यहरू पूरा गर्न शैतानले असंख्य योजना र उपायहरू रचन आफ्नो कौशल प्रयोग गर्दछ। छद्मचार उसका लागि एक सूक्ष्म कला बनेको छ, र उसले ज्योतिको स्वर्गदूतको भेषमा काम गर्दछ। संसारलाई झूटा र विनाशकारी सिद्धान्तहरूले दूषित पार्ने उसका युक्तिहरू—जसको बाह्य रूपमै साँचो भलाइको आभास देखिन्छ—परमेश्वरको दृष्टिले मात्र चिन्छ। उसले धार्मिक स्वतन्त्रतालाई सीमित पार्ने, र धार्मिक संसारभित्र दासत्वको एक प्रकार भित्र्याउन काम गर्दछ। संगठनहरू र संस्थाहरू, यदि परमेश्वरको शक्तिद्वारा सुरक्षित राखिएनन् भने, मानिसहरूलाई मानिसहरूको नियन्त्रणमा ल्याउन शैतानको निर्देशनान्तर्गत काम गर्नेछन्; र छल तथा कपटले सत्यप्रतिको जोश, र परमेश्वरको राज्यको उन्नतिको निम्ति उत्साहको रूप धारण गर्नेछन्। हाम्रो व्यवहारमा जे कुरा दिउँसोको उज्यालो जस्तै खुला छैन, त्यो दुष्टताको अधिपतिको उपायहरूसँग सम्बन्धित हुन्छ। उसका उपायहरू उन्नत सत्य ग्रहण गरेको दाबी गर्ने सेभेन्थ डे एडभेन्टिस्टहरूमाझ समेत व्यवहारमा ल्याइन्छन्।”

“यदि मानिसहरूले प्रभुले उनीहरूलाई पठाउनुहुने चेतावनीहरूको प्रतिरोध गर्छन् भने, तिनीहरू दुष्ट अभ्यासहरूमा अगुवासमेत बन्छन्; यस्ता मानिसहरूले परमेश्वरका विशेषाधिकारहरू प्रयोग गर्ने साहस गर्छन्—तिनीहरूले मानिसहरूका मनहरूलाई नियन्त्रण गर्ने प्रयत्नमा त्यही गर्न धृष्टता गर्छन्, जुन परमेश्वर स्वयं गर्नुहुन्न। तिनीहरूले आफ्नै विधि र योजनाहरू भित्र्याउँछन्, र परमेश्वरसम्बन्धी आफ्ना भ्रान्त धारणाहरूद्वारा अरूको सत्यप्रतिको विश्वासलाई दुर्बल बनाउँछन्, अनि त्यस्ता झूटा सिद्धान्तहरू ल्याउँछन्, जसले खमीरझैँ काम गर्दै हाम्रा संस्थाहरू र मण्डलीहरूलाई दूषित र भ्रष्ट पार्नेछन्। जुनसुकै कुरा जसले धार्मिकता, न्यायसंगतता, र निष्पक्ष न्यायसम्बन्धी मानिसको धारणा घटाउँछ, मानव मनहरूको नियन्त्रणान्तर्गत परमेश्वरका मानवीय कार्यकर्ताहरूलाई ल्याउने कुनै पनि युक्ति वा आदेशले परमेश्वरमाथिको तिनीहरूको विश्वासलाई क्षीण बनाउँछ; त्यसले आत्मालाई परमेश्वरदेखि अलग पार्छ, किनकि यसले कठोर सत्यनिष्ठा र धार्मिकताको मार्गबाट विमुख गराउँछ।”

“परमेश्वरले कुनै पनि यस्तो उपायलाई उचित ठहर गर्नुहुन्न, जसद्वारा मानिसले आफ्ना सह-मानवमाथि अलिकति मात्र भए पनि शासन वा उत्पीडन गरोस्। पतित मानिसका लागि एउटै मात्र आशा भनेको येशूतर्फ हेर्नु, र उहाँलाई एकमात्र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गर्नु हो। मानिसले अरू मानिसहरूका लागि फलामे नियम बनाउन थाल्नेबित्तिकै, आफ्नै विचारअनुसार मानिसहरूलाई जुवामा बाँधेर हाँक्न थाल्नेबित्तिकै, उसले परमेश्वरलाई अनादर गर्छ, र आफ्नै प्राण तथा आफ्ना भाइहरूको प्राणलाई जोखिममा पार्छ। पापी मानिसले आशा र धार्मिकता केवल परमेश्वरमै पाउन सक्छ; र कुनै पनि मानव प्राणी त्यतिबेलासम्म मात्र धर्मी रहन्छ, जबसम्म उसले परमेश्वरमाथि विश्वास गर्छ, र उहाँसँगको जीवन्त सम्बन्धलाई कायम राख्छ। खेतको एउटा फूलको जरा माटोमा हुनैपर्छ; त्यसलाई हावा, शीत, वर्षा, र घामको प्रकाश चाहिन्छ। यसले यी लाभहरू प्राप्त गरेमा मात्र फस्टाउँछ, र यी सबै परमेश्वरबाट हुन्। मानिसहरूको हकमा पनि यही हो। हामी परमेश्वरबाट त्यो प्राप्त गर्छौं, जसले आत्माको जीवनको सेवा गर्दछ। हामीलाई मानिसमाथि भरोसा नगर्न, न त देहलाई आफ्ना भुजा बनाउन चेतावनी दिइएको छ। यसो गर्ने सबैमाथि श्राप उच्चारण गरिएको छ।” The 1888 Materials, 1432-1434.